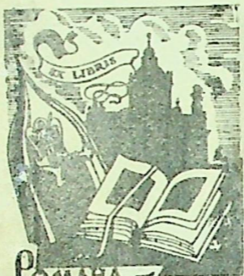

Совєтєвкї АНЄКАДОТИ

Селянин (до охоронця): Кащо це така висока
стіна, рідненький?
- А це щоб через неї розбійнички не лазили.
- А звідки-звідси, чи звідти?

Романа
Геник-
Березовського

СОВЕТСЬКІ АНЕКДОТИ

ЗІБРАВ О. ШИЛО

Док. Книж-Коллекція

АНЕВДОМ
СОВЕТСКИ

Ілюстрації ЛЯВО

ПЕРЕДМОВА

Політичний анекдот незаміниме знаряддя пізнання доби. Це більш могутнє знаряддя політичної пропаганди й боротьби. В першому й другому випадку його сила дорівнює хіба силі мистецького слова, але вигідно відрізняється від нього надзвичайною ляпідарністю й концентрованістю образу: Наприклад, що краще розповість людству про сталінську добу, як анекдот-загадка: на сцені портрет Сталіна, хор співає пісню про Сталіна, професор читає доповідь про Сталіна, артист деклямує вірш про Сталіна. Що це таке? І коротка відповідь: вечір присвячений па'мяті Тараса Шевченка. Адже всім відомо як в СРСР виставки картин повні портретів Сталіна, на конгресах хеміків чи гінекологів говорять про Сталіна, в школі — про Сталіна, в кожній совєтській газеті сотні раз повторюється слово «Сталін». І все це сказано в короткому анекдоті-загадці. Так пізнається доба.

А яка інша ідейна зброя так ударить як анекдот?

За Гітлера в Німеччині ходить анекдот: Закоханий в свої успіхи Гітлер питає в портрета Гіндербурга: Що буде з нами? І чує відповідь: Мене знімуть, а вас повісять. Це не тільки удар, це прогноз! Але

ми вже чуємо заперечення читача: але ж це анекдот про Сталіна. Справді анекдот цей народився в СРСР. Анекдотні сюжети перемандрують з країни в країну, де обставини більш-менш однакові.

Ще одна властивість анекдота — це не індивідуальна творчість, це фольклор. Індивідуальна творчість суб'єктивна і зберігається переважно в записах. Фольклор не записується, але міцно тримається саме тим, що він усім подається і всі його повторюють. Таким чином за політичним анекдотом зберігається велика життєва правдивість і об'єктивність. Тому анекдот стає масовим і невмирущим.

Подана нижче збірка советських анекдотів є перша спроба дати цей багатющий і на жаль ніким не записаний матеріал. Зрозуміла річ, що це тільки малесенька частина багатющої народньої творчості.

О. ШИЛО

РОЗДІЛ І

СВОБОДА СЛОВА В ССРСР

БІОГРАФІЯ СОВЕТСЬКОГО ГРОМАДЯНИНА

В понеділок — народився, у вівторок — в ЗАГС прийшов, в середу — арештували, в четвер — допитували, в п'ятницю — засудили, у суботу — розстріляли, а в неділю — поховали.

ШІСТЬ ЗАПОВІДЕЙ СОВЕТСЬКОГО ГРОМАДЯНИНА

1. Не думай.
2. Якщо подумав — не кажи.
3. Сказав — не записуй.
4. Записав — не друкуй
5. Надрукував — не підписуй.
6. Підписав — спростуй.

ЗАГАДКА

Чому в 1947 році в ССРСР не було повені?

Тому, що всі 180 мільйонів населення набрали роти в рот.

ЩО ЦЕ?

На сцені висить портрет Сталіна. Доповідач читає реферат про Сталіна. Хор співає пісню про Сталіна. Артист деклямує вірш про Сталіна. Що це є?

Відповідь: Вечір присвячений пам'яті Тараса Шевченка.

НАЙЦІКАВИША ТОЧКА ПРОГРАМИ

На провінцію приїхав театр і сидить без публіки. Прийшов жид і каже: — Хочете я вас врятую? — Артисти страшенно зраділи. — Але слухайте мене в усьому. — Усі погодились. Жид замовив афішу, де було повідомлено, що після вистави буде продемонстровано номер, який публіка прийме з захопленням. Якщо ж номер комусь не сподобається, той має право заявити і йому повернуть вартість цілого білета.

Увечері публіки в театрі було повно. Багато було й таких, що вирішили подивитись виставу задурно: після останньої точки сказати — не подобається — і забрати назад гроші за білет.

По закінченні вистави жид виступив перед завісою і повідомив:

— Остання точка нашої програми — орхестра виконає «пісню про Сталіна». Кому не подобається — заявляйте, повертасмо гроші.

НАЙКРАЩИЙ ПРОЄКТ ПАМ'ЯТНИКА

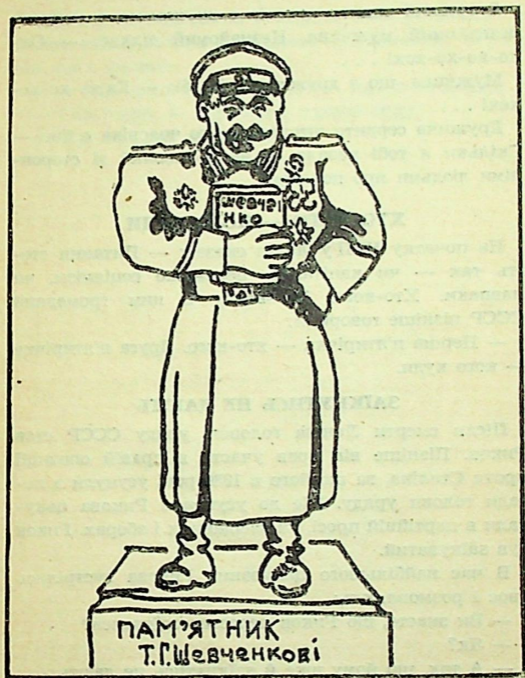
В Москві відбувається конкурс проєктів на пам'ятник Шевченкові. Не пройшов ні один проєкт. Тоді один архітект звертається до журі конкурсу:

— Мій проєкт напевне мусить пройти.

Архітект підвів журі і публіку до свого проєкта і зняв полотно. Пам'ятник зображав Сталіна що тримав у руках розкрити книжку творів Шевченка.

Цей проєкт був прийнятий . . .

НАЙКРАЩИЙ ПРОЄКТ ПАМ'ЯТНИКА

ОХ — ХО — ХО! . . .

В трамваї сидить чоловік з дружиною, а напроти незнайомий мужчина. Незнайомий зідхає: — Ох-хо-хо-хо-хох! . . .

Мужчина, що з дружиною, і собі: — Ех-хе-хе-хе-хех! . . .

Дружина сердито штовхає свого чоловіка в бік: — Скільки я тобі казала — не розмовляй зі сторонніми людьми про політику!

ХТО КОГО — КОГО КУДИ

На початку НЕП'у Ленін сказав: — Питання стоїть так — чи капіталізм переможе соціалізм, чи навпаки. Хто-кого. В звязку з цим громадяни СРСР пізніше говорили:

— Перша п'ятирічка — хто-кого. Друга п'ятирічка — кого куди.

ЗАЇКНУТИСЬ НЕ ДАЮТЬ

Після смерти Леніна головою уряду СРСР став Риков. Пізніше він брав участь в правій опозиції проти Сталіна, за що його в 1930 році усунули з посади голови уряду. Ще до усунення Рикова цькували в партійній пресі, на засіданнях і зборах. Риков був заїкуватий.

В час найбільшого цькування Рикова зустрілись двоє і розмовляють:

— Ви знаєте, що Риков перестав заїкатися?

— Як?

— А так, що йому вже й заїкнутись не дають.

ГОНИ ДАЛЬШЕ

Суд судить вірменина і засуджує до Соловків на десять років. Голова суду питає засудженого, чи має він щось сказати.

— А яка влада на Соловках? — питає вірменин.

— Советська, — відповідає голова суду.

— Ну, то гони дальше!..

РОЗДІЛ II.

АНЕКДОТИ ПРО СОВЕТСЬКЕ ЖИТТЯ ЩО КОШТУЮТЬ ПОХОРОНИ

Відбуваються похорони советського міністра. Зачарований пишністю похоронів жид підходить до розпорядчика й питає:

— Що коштують ці похорони?

— Сто тисяч карбованців.

— Ой-йой-йой ! . . . Та я вам за п'ять тисяч похоронив би ціле політбюро.

ЯК ПАСАЖИРИ В АВТОБУСІ

Чужинець питає знайомого жида:

— Меєровіч, як ви там чуетесь під советами?

Ах, не питайте . . . Як пасажери в автобусі, — одні сидять, а інші трясуться.

НЕ ЗРОЗУМІЛИ

Приходить селянин до крамниці і просить:

— Дайте мені вожжів.

Йому подають портрети Сталіна й Молотова.

— Та це ті, що вішати треба, а мені ті, що кіньми правити . . .

ЯК ПАСАЖИР НА ПАРОПЛАВІ

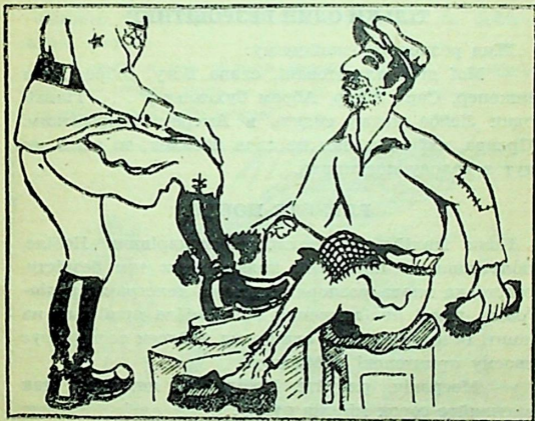
Коли большевики почали ліквідувати НЕП і крамарів стали висилати на Соловки, знайсмi питають жида-крамаря:

— Меєровіч, як поживаєте?

— Ах, не питайте . . . Як пасажир на пароплаві, нудить, а тікати нікуди.

ХАРОШІЙ СОВЕТСЬКА ВЛАСТЬ

Вірменин: — Ха-а-арошіій советська еласть, дуже харошіій! Та жаль, що довгий.

ГІРШЕ НІЖ ВЧОРА, КРАЩЕ, НІЖ ЗАВТРА

При ліквідації НЕП'у питають жида-крамаря:

— Меєровіч, як поживаєте?

— Ех . . . Гірше, ніж вчора, краще, ніж завтра.

РАНІШ БУЛО МОРЕ

В Одесі, на високому березі моря, закохана пара милується:

— Ах, море, яке чудесне море!

Старий бузший генерал, що тепер продає цигарки:

— Х-хе, море . . . Раніш було море.

ТІЛЬКИ ОДИН БЕЗРОБІТНИЙ

Жид розповідає знайомому:

— Мої діти влаштовані, слава Богу, добре: Хаїм інженер, Сара лікар, Абрам бухгалтер . . . Тільки один Лейба ледар сидить в Америці безробітним. Правда, якби він нам не слав посилок, то всі 5 ми тут з голоду поздыхали.

РЯТУЙТЕ НОБІЛЕ

Коли італійський полярний мандрівник Нобіле, полетівши на північний полюс, зник там безвісти, советська влада розпорядилась усі телеграми, радіограми, всякі повідомлення про Нобіле приймати на пошті безплатно. Тоді один жид з Одеси телеграфує своєму приятелеві в Москву:

— Меєровіч, рятуйте Нобіле! А якщо ні, так висилайте сорок мішків цукру.

СОБАЧЕ ЖИТТЯ

Жид тікає з ССРСР закордон. Перебігаючи кордон, побачив, що за ним женеться вартовий. Тоді він швиденько сідає і саме там, де собака поруч залишила слід. Вартовий підбігає й питає:

— Що ти тут робиш?

— Хіба не бачите? — відповідає жид, показуючи на собачий слід.

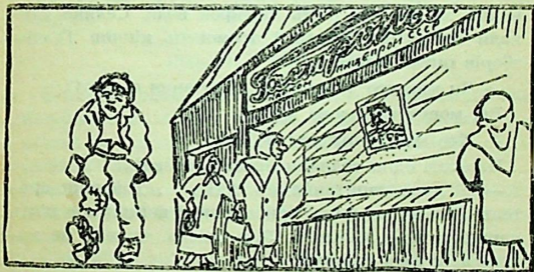
— Але ж це собаче ? ! .

— А хіба в нас життя людське?

І ЧОГО В НАС ТІЛЬКИ НЕМАЄ

Міністр харчування Мікоян хвалиться на робітничих зборах:

— І чого в нас тільки немає: Масла — немає, цукру — немає, яєць — немає, м'яса — немає . . .
І чого в нас тільки немає!

СПІВЧУТТЯ

Один час на всіх анкетах, що їх виповняли со-
ветські службовці, стояло запитання: «Ваше ставлення
до советської влади». В перші роки революції люди
могли більш-менш вільно відповідати. Одні писали:
«Підтримую». Інші — «Визнаю». Були й такі сміливі,
що писали — «Не визнаю». Пізніше, коли негативно
відповідати було вже небезпечно, всі стали писати
одноманітне: «Співчую». Тоді ця відповідь пе-
ретворилась на штамп.

Таку анкету довелося виповнити жидові і він проти
запитання: «Ваше ставлення до советської влади»
механічно повторив: «Співчую», а потім додав: «але
нічим допомогти не можу» . . .

ЗАПИТАННЯ ПО СУТІ

Приїхав на село промовець, скликав збори селян і
почав говорити. Три години говорив промовець і
випив за той час п'ять карафок води. Селяни слу-
хали терпеливо. Нарешті промовець кінчив. Голова
зборів питає людей:

— Чи має хто до оратора запитання по суті?

Всі мовчать. Голова знову:

— Хто має запитання по суті?

Нарешті один селянин просить слова:

— У мене запитання по суті . . . Товариш ора-
тель! Ось ви говорили три години і випили аж п'ять
карафок води. Скажіть, будь ласка, чи вам не хо-
четься кудись сходити?

МАРКС НА ХРЕЩАТИКУ

— Знаєте, Меєровіч, я бачив сьогодні в трамваї на Хрещатику Карла Маркса?

— Циперовіч, ви брешете . . . По Хрещатику трамвай не ходить.

НЕ ЛЮБЛЮ, АЛЕ ТЕРПЛЮ

Питають жида:

— Ваше ставлення до советської влади?

— Як до власної дружини . . .

— ? ? ?

— . . . Не люблю, але терплю . . .

ДРУГИЙ ВАРІАНТ

— Ваше ставлення до советської влади?

— Як до власної дружини . . .

— ? ? ?

— Трохи люблю, трохи боюсь, не від того, щоб зрадити . . .

РИКОВ І ГОДИННИК

Бувший голова Совнаркому СРСР Риков любив випивати, в зв'язку з чим випущена вперше советською владою горілка звалась «риковка». Тож існувала загадка:

Риков вийшов з дому в годину з чвертю, а повернувся в три без чверти, Скільки часу він не був дома?

Відповідь: дві години, (бо чверть — то горілка).

ЗАГАДКА

Чому під софетами всі ходять босі?

Тому, що СССР повинен догнати й перегнати капіталістичні країни, а босому легше.

ЦИГАНОВА ПОЗИКА

Коли циганові наказали передплатити софетську державну позику, він сказав:

— І яка вже то влада, коли вона в цигана гроші позичас.

НЕ ДИХАЙТЕ

Лікар софетської поліклініки вислухус хворого і водночас збирає відомості до анкети:

— Жонатий ? . . Дихайте . . . Член профспілки ? . . Дихайте . . . Член партії ? . . Не дихайте, не дихайте . . .

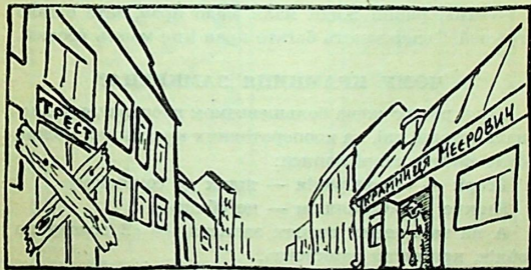
ТРЕСТ НЕМАЄ НІЧОГО ПРОТИ МЕСРОВІЧА

За часів НЕП'у спекулянти часто пролізали в софетські державні трести, обкрадали їх, а потім відкривали свої підприємства. Іноді спекулянтам допомагали родичі партійці, що сиділи по софетських підприємствах. Тоді такі партійці ставали таємними співучасниками спекулянтських підприємств. Так у Харкові таємним акціонером підприємства по постачанню канцприладдя був привезений Кагановичем з Москва його родич І. Нюрнберг, що офі-

ційно займав посаду зав. відділом преси ЦК КПБУ. Особливо багато наживались советські торговельні представники закордоном. Деякі держави не визнавали советської державної торгівлі. Тоді її провадили ніби приватні особи, а насправді советські агенти. Вони вели операції від свого власного імени. Набравши мільйони грошей такі люди рвали з советською владою і не хотіли вертатись додому. Для них існувала навіть назва «невозвращенец».

З приводу таких спекуляцій на державі існував анекдот:

— Був трест і Меєровіч. Трест не мав нічого проти Меєровіча і Меєровіч не має нічого проти тресту. Потім Меєровіч став працювати в тресті. Трест не має нічого проти Меєровіча і Меєровіч не має нічого проти тресту. Потім Меєровіч покинув трест. Трест не має нічого проти Меєровіча, а Меєровіч має проти тресту . . . власну крамницю.

КРАЇНА РАДОСТИ

СССР — країна радості. Вліз у трамвай — радість. Добрався в черзі до хліба — радість. Купив газету — радість. Суцільна радість!

РЕВОЛЮЦІЯ ЗЗА ДВОХ ГРАДУСІВ

Перша советська горілка «риковка» мала 42 градуси, була, отже, міцніша за царську на два градуси. Коли настав НЕП і все повернулось ніби на старий лад, люди казали:

— Чи варто було зза двох градусів революцію робити?

БАГАТО ПРАВ, МАЛО ГРОШЕЙ

На жидівських зборах комуніст, вихваляючи советську владу, каже: — Колись жиди не мали ніяких прав. Тепер їм дано багато прав.

Після зборів до нього підходить старий жид і каже: — Так, раніш жиди мали мало прав, зате багало грошей. Тепер мають багато прав і не мають грошей.

ЧОМУ КРАМНИЦЯ ЗАМКНЕНА?

Коли розгромлена большевизмом кооперація доживала останні дні, на кооперативних крамницях можна було читати старі написи:

Вгорі: — «Кооперація — шлях до соціалізму».

Нижче: — «Соціалізм — це облік».

А на замкнених дверях записка: — «З огляду на облік, крамниця замкнена».

КООПЕРАЦІЯ

КООПЕРАЦІЯ - ШЛЯХ ДО СОЦІАЛІЗМУ!

СОЦІАЛІЗМ - ЦЕ ОБЛІК!

з огляду на
обидві
країни
загниє на
двох

ЧИ МОЖНА ТАМ ЛИШИТИСЬ?

Скликали делегатів з провінції до Москви і промовець почав говорити про потребу догнати капіталістичні країни. Тоді один делегат запитав:

— А коли доженемо, то чи можна там лишитись?

НАЙДОВША ВУЛИЦЯ НА СВІТІ

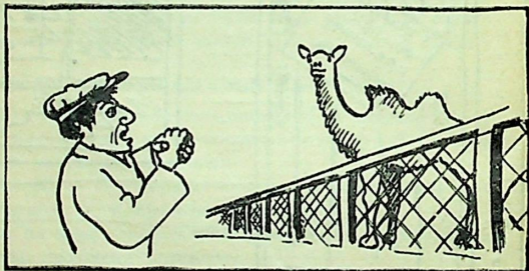
Загадка: Яка найдовша вулиця на світі?

Відповідь: Совнаркомівська в Харкові (в дійсності найкоротша, але на ній будинок НКВД) аж на Соловки веде і раніш як за три роки з тої вулиці не повертаються.

ЩО БОЛЬШЕВИКИ З КОНЕМ ЗРОБИЛИ

В зоологічному саду жид довго розглядав верблюда, якого ніколи в житті не бачив. Потім промимрив:

— Боже мій, і що ті большевики з конем зробили!

СОВЕТСЬКІ ВЧЕНІ

- Знаєте, Іване Петровичу, на Марсі таки є люди.
- Що ви, що ви, Миколо йвановичу, це ж тільки гіпотенуза.

ГЛУХОНІМИЙ

При наборі до червоної армії один хлопець у виконкомі виявився глухонімих. Скільки його не перевіряли — нічого не виходило. Навіть постріл коло вуха він сприймав не кліпнувши очима. Нарешті його відпустили. Але слідом за ним вийшов один член комісії, догнав глухонімого в коридорі і, поклавши йому руку на плече, тихо запитав:

- І як давно це з тобою сталось?
- Та місяців зо два . . .

ЖИТТЯ, ЯК В АФРИЦІ

Обиватель, побачивши у вікні крамниці банани:

- Живемо, як в Африці.
- Чому?
- Ходимо голі, їмо банани . . .

КОЛО МОГИЛИ КІРОВА

Закордонний турист, що вивчас російську мову й цікавиться російськими приказками, оглядає Москву. Коло кремлівської стіни, де на могилі Кірова вмурована мармурова плита, він запитує:

- А це що таке?
- Це могила Кірова.
- А, ось де собака зарита . . .

ДЕ КРАЩЕ ЖИТИ

Зустрілися в Москві на Воробйових горах два жиди приятелі — Воробейчик, що проживає весь час в Москві і Соловейчик, що недавно повернувся з заслання з Соловків. Воробейчик питає:

— Соловейчик, як поживаєте?

Ах, не питайте ! . . . Краще бути на Воробйових Горах Воробейчиком, ніж на Соловках Соловейчиком.

ЩО ТАКЕ УССР

Спитали жиди:

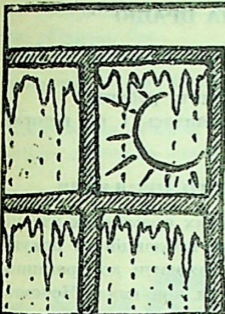
— Що таке УССР?

— У-у-у Сюкини Сини Розбійники!

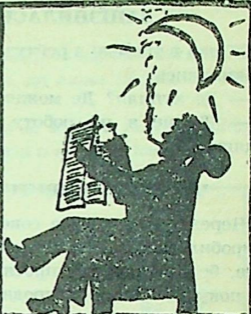
ЧОТИРИ ДОДАТКИ ДО ШОСТИ УМОВ СТАЛІНА

На початку тридцятих років Сталін оголосив шість умов побудови соціалізму. Про ті шість «геніяльних» умов голосно говорила советська преса. В наслідок запровадження шести умов робітників прикрутили так, що почались масові втечі з виробництва. В цей же час катастрофічно падав життєвий рівень трудящих. Життя ставало нестерпним. Тоді в народі потихеньку заговорили про чотири додаки до шести умов Сталіна:

1. Соняшне опалення,
2. Місячне освітлення,
3. Заочне харчвання
4. Гробове мовчання.

СОНЯЧНЕ ОПАЛЕННЯ

МІСЯЧНЕ ОСВІТЛЕННЯ

ЗАОЧНЕ ХАРЧУВАННЯ

ГРОБОВЕ МОВЧАННЯ

ЗАПІЗНИЛАСЬ НА ПРАЦЮ

Жінка в трамваї з рейтузами під похвою. Усі жінки накинулись:

— Де купили? Де можна купити рейтузи?

— Та це я на роботу спізнилась і не встигла одягти . . .

ЧЕМНІСТЬ СОВЕТСЬКОГО ПРОДАВЦЯ

Через брак краму в советських крамницях здавна виробилось нечемне ставлення продавців до покупців, бо не продавці просять заходити до крамниць а покупці благають продати їм хоч щось. Нечемне ставлення продавців до покупців зайшло так далеко, що видано було наказ, в якому винуватим загрожувала сувора розправа.

Саме в цей час одна жінка зайшла в крамницю мануфактури і попросила показати крам. Продавець ввічливо показав, але жінці не сподобалось і вона попросила показати щось інше. Продавець показав ще, але й те не сподобалось. Так вона просила його багато разів і кожного разу не знаходила того, що потрібно. Нарешті розлючений продавець тихо прошипів:

— Громадянку, прошу вас станьте на моє місце, а я піду до чортової мами.

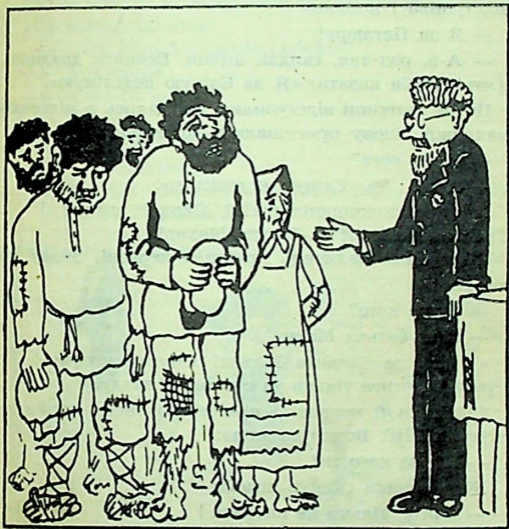
ПЕВНІ ОЗНАКИ

Приїхали селяни до голови Верховної Ради в Москві Калініна, скаржаться:

— Товариш Калінін, жити стало неможливо. Ходимо обідрані, босі.

Калінін заспокоює: — Нічого, товариші, потерпіть. Ще не так погано. Є країни, де люди ходять зовсім голі.

Здивувались селяни: — То ж мабуть там, товариш Калінін, советська влада років п'ятдесят існує? !

БИЙТЕ, ТІЛЬКИ НЕ ПИТАЙТЕ!

В часи визвольних змагань на Правобережжі дуже часто мінялися політичні режими. Одного разу, коли відступили війська УНР і прийшла була денікінська армія, вояки її почали прискіпатись до жида:

— Ти за яку владу?

Переляканий жид ще не знав, що влада УНР уже відступила і випалив:

— Я за Петлюру!

— А-а, раз так, скидай штани. Всипати двадцять п'ять! Треба казати: «Я за Єдиную неделімую».

Потім денікінці відступили і ввірвались в містечко махновці. Знову прискіпались до жида:

— Ти за кого?

— Я ? . . За «Єдиную неделімую»!

Ага, за золотопогонників? Скидай штани ! . . Треба казати: «Я за батька Махна!»

Відступили махновці, прийшли червоні. Знову до жида:

— Ти за кого?

— Я за батька Махна!

— Ага, за бандита Махна? Скидай штани ! . . Треба боротися тільки за советську владу.

Відійшли й червоні і в містечко знову прийшли війська УНР. Вояки до жида:

— Ну, за кого ти?

Жид мовчки скинув штани:

— Бийте, тільки не питайте ! . .

РОСІЙСЬКА ПІСНЯ

Артист співає: «Укажи мне такую обитель, гда бы русский мужик не страдал».

Слухач в залі (про себе): — Калінін в Кремлі.

РЯТУЙТЕ ГРАБУЮТЬ

В найстрашніші часи колективізації в одному селі вперше проводили радіо. Коли провели, якийсь селянин зайшов у приміщення, обдивився радіоприймач і несміливо запитав:

— І ото воно без дротів передає?

— Без дротів.

— І всюди чути?

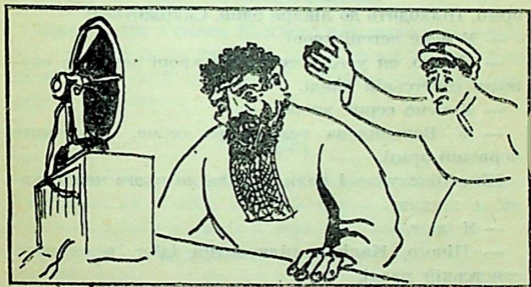
— Всюди.

— І закордоном.

— І закордоном?

Тоді дядько швиденько підбіг до радіо й прокричав.

— Гятуйте грабують!

ПОРА ВІДКРИТИ РОТ

На мітингу жид виголошує промову:

— Товариші, сотні років нам лили помії на голову і ми мовчали. Пора відкрити рот.

УСІМ ТРУБА

Бляхар продає на базарі труби до печей.

— Труби, кому потрібні труби? ! Для всіх є труби! Труба житлокоопу! Труба колгоспу! Труба робочим, селянам, всім труба!

Переляканий міліціонер підбігає:

— Ти що говориш?

— Труби продаю. Що ж, може бути й тобі труба...

«Труба» советським жаргоном означає «кінець»

В ВОЄНКОМАТІ

Провадиться набір молодих хлопців до червоної армії. Підходить до лікаря один. Скаржиться:

— У мене легені хворі.

— Нічого, он у Андрєєва теж хворі легені, а служить советській владі.

— У мене серце хворе.

— У Ворошілова теж хворе серце, а служить червоній армії.

Жид підслухав і коли дійшла до нього черга жалібно заявив:

— Я ідіот.

— Нічого, Калінін цілковитий ідіот, а служить советській владі.

ХТО ВРЯТУЄТЬСЯ?

Одного разу Сталін, політбюро та визначні советські урядовці їхали на кораблі каналом Москва—Волга. Раптом корабель починає тонути. Стоїть питання: Коли корабель потоне хто врятується?

Відповідь: Народи ССРСР.

БЕЗПАРТІЙНИЙ

Жид — службовець виповняє анкету, де стоїть запитання: «Ваша партійна приналежність?» Він відповідає: «ВКПб». Йому кажуть:

— Що ви пишете ВКПб, коли ви безпартійний?

— А хіба я написав партійний? Я написав ВКПб, а це значить: Вроді Как Партійний, в дужках — Безпартійний.

ДОБРЕ ВЛАШТОВАНІ

Жид: — Ми з сином Мойшою влаштувались добре, — я в Кремлі на дзвіниці Івана Великого пильную пожежу світової революції, а Мойша служить негром в Комінтерні.

НА ВСІ

В часи голоду 1933 року на Україні пухлий селянин підходить на станції до каси і, хростягаючи повну жмено паперових грошей, просить білет.

— Куди? — Питає касир.

— На всі . . .

ХУДИЙ БУДЕШ

Питають грузина:

— Чи можна проіснувати в ССРСР?

— З голоду не помреш, але дуже, дуже худий будеш.

КРАЩЕ Б ТИ ЖИВ

Жид, прочитавши на плякаті: «Ленін помер, але діло його живе»:

— Ах, Ленін, Ленін . . . Краще б жив ти, а діло твоє померло.

СВІЖІ П'ЯВКИ

В ССРСР всюди портрети вождів. Особливо повно їх у вітринах крамниць. Один аптекар виставив портрети Сталіна й Хрущова в вікні аптеки, але не подивився до аптечних об'яв. А прохожі побачили з вулиці під портретами напис — «Свіжі п'явки».

СЛАВА БОГУ

На кордоні советської й американської окупаційних зон американський вояк, кінчаючи варту, завжди промовляє: «Слава Богу.» А советський вояк — «Слава Сталіну.» Одного разу американський вояк не стерпів і запитав:

— Ну, гаразд. А як помре Сталін, що ти тоді казатимеш?

— Тоді? . . . Казатиму «Слава Богу.»

АЙ, СПАСИБІ

Під час святкування двадцятиріччя Азербейджанської советської республіки, після привітання Калініна, який говорив про велику допомогу Москви Азербейджанові і про те, що Азербейджан тепер сам господар своєї землі, виступив старий азербейджанець і ламаною російською мовою звернувся до Калініна:

— Спасибі советській владі, ай спасибі. «Аз» наш, земля ваш, ай, спасибі. «Аз» наш, хліб ваш, ай, спасибі. «Аз» наш, нафта ваш, ай спасибі. «Аз» наш, риба ваш, ай-ай-ай, спасибі.

СЛУХНЯНІ ВИКОНАВЦІ

В часи колективізації хлібозаготівель і інших стягувань з села в район з центру прибуває телеграма: «Негайно загогуйте сорок тисяч воробйов». Район поставив на ноги усіх мислівців, які постріляли горобців де тільки можна було, аж пізніше з'ясувалось, що телеграма говорила про хліб, а «Воробйов» означало підпис під телеграмою.

СОВЕТСЬКИЙ МАРШАЛ

Питають маршала Будьонного про письменника Бабеля, який написав знамениту повість про армію Будьонного — «Перша кінна»:

— Семене Михайловичу, чи вам подобається Бабель?

Будьонний (підкручуючи вуса): А це... дивлячись яка бабель.

ТЕМПИ*

Приїхали до Калініна в Москву селяни й запитують його:

— Що то таке темпи? Всюди в газетах пишуть про них. Нас люди питають про темпи, а ми не знаємо.

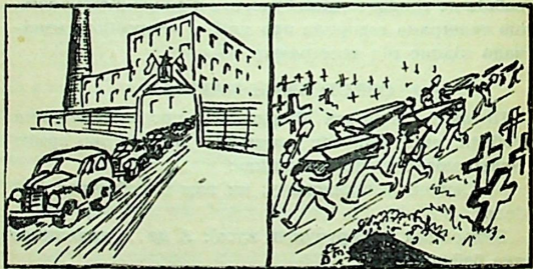
Калінін пояснив:

— Бачте, товариші, он по вулиці їде авто. Через рік їхатимуть десятки, пізніше сотні, потім тисячі і так далі. Ото й є темпи.

Повернулись селяни додому, виступають на зборах, закликають боротись за темпи.

— Що ж то таке темпи? — питають їх.

— Бачте, — пояснює один: — ось, приміром, ви бачите . . . Ну, ось дивіться в вікно: там он стоїть один хрест — похована людина. — Через рік, скажімо, стоятиме десять хрестів, потім десятки, сотні, тисячі . . . Ото й будуть темпи.

КЛЯСОВА ПИЛЬНІСТЬ

До редакції провінційальної газети потрапляє допис рабкора, що обурений необережною їздою автобусів, які переїхали вже не одну людину. Над дописом наголовок: «Автобуси не повинні душити людей». Пильний редактор газети змінив наголовок: «Автобуси не повинні душити пролетарів».

ВВАЖАТИ, ЩО ОБЕРТАЄТЬСЯ

Протокол засідання однієї сільради на початку революції:

Слухали: Про обертання землі навколо сонця.

Ухвалили: Вважати, що обертається.

УВАГА ДО ПРАЦЮЮЧИХ

Одна провінційна советська газетка підняла кампанію за краще обслуговування робітників міста різними комунальними обслугами. І над великою кількістю уміщеного на цю тему матеріялу на цілу сторінку поставлено було гасло: «Ближче кладовища до пролетаріату!»

І Я ЩОСЬ НЕЗДУЖАЮ

Перестужений безпритульний хлопчисько бухикає. Жінки співчутливо запитують:

— Що з тобою, дитино?

Той суворо відповідає:

— Помер Ленін, Дзержинський помер і я щось нездужаю.

ВЕЛИКЕ БАЖАННЯ

Питають громадянина ССРСР:

- Чи хотіли б ви бачити наших вождів?
- Дуже!
- Кого найбільше?
- Усіх.
- Ну, наприклад, кого і як?
- Ну... наприклад... бачити вдову Берії, на похоронах Сталіна.

ПЕРШИЙ КРЕМАТОРІЙ

Побудували в ССРСР перший крематорій і вирішили випробувати. Вкинули собаку, пустили вогонь, — згоріло все. Кинули ще якусь тварину — згоріла також. Але треба спробувати на людині. Знайшли замороженого безпритульного. Вкинули, дали вогонь. Потім відчинили двері, щоб перевірити, а він звідти:

— Зачини двері, заразо, а то дуже дуїть (протягас).

ДИТЯЧА ПОЛІТИКА

Мати прогулюється з дитиною в парку. Назустріч іде людина в білому. Дитина питає:

- Мамо, то білий?
- Так.
- А чому його досі не розстріляли?

ПРОДАВЕЦЬ ГАЗЕТ

Хлопчик продавець газет вигукує по вулицях:

— Газета «Правда», промова Сталіна п'ять копійок.

РЕЛІГІЙНЕ ВИХОВАННЯ

Хлопчик з матір'ю зустріли в місті священника з хрестом на грудях. Хлопчик запитує:

— Мамо, хто то? Учитель математики?

КРАЩЕ НАВПАКИ

Сталінський підлабузник український драматург Корнійчук хвалиться:

— Я стільки вогню вклав у мої драми.

— Краще б ви зробили навпаки...

«ЧЕРВОНА СИНЬКА»

В СРСР існує звичка: майже завжди до назви підприємств додавати слово «червоний». Наприклад, колгосп «Червоний орач», завод «Червоний Жовтень» і т. д. Одна кустарно-промислова артіль, що виробляла синьку, називалась: «Артіль червона синька».

УКРАЇНІЗАЦІЯ В ОДЕСІ

Коли український народ відстояв перед більшовицькою Москвою право на свою державну мову, всюди по містах стала запроваджуватись так звана українізація. Але оскільки Москва підтримувала спротив російського міщанства й малоросів, то українізація носила здебільшого зовнішній характер, — перемальовували на українську мову вивіски, заводи українське діловодство. В зв'язку з цим траплялися курйози в листуванні і на вивісках. В Одесі, наприклад, одна майстерня по ремонту примусів

виставила вивіску, де було намальовано примус і напис: «Примусова праця». Або на пекарні було написано: «Палкі бублики». На обготках цукерок значилось: «Цукерки від жаги». Кустарна майстерня перейменувала вивіску на — «Чагарна майстерня».

ТЕМНОТА, ДІДУСЮ

Відомий на цілий світ російський фізіолог Павлов був, як відомо, віруючою людиною. Проходячи якось повз церкву, він зняв капелюха і перехрестився. Саме в цей час на зустріч ішов комсомолец. Побачивши старого, що хрестився, комсомолец поклав йому руку на плече і докірливо мовив:

«Темнота, дідусю, темнота».

НІКАКИХ ГВОЗДЕЙ

Селянин питає в крамниці цвяхи.

— Нікаких гвоздей нет, — сказав продавець.

— То ж то наш голова колгоспу казав: ідемо до комунізму і нікаких гвоздей.

ДОБРЕ, ДЕ ВАС НЕМАЄ

Прийшли селяни до Калініна в Кремль, скаржаться, що ніде нічого не купиш:

— Он закордоном можна все дістати, — кажуть.

— Е, слухайте, роздратовано відповів Калінін: — Добре там, де нас немає.

— Та ми ж ото так і думаємо, Михайле Йвановичу, добре там, де вас немає.

ПОТРОХУ ВИМИРАЮТЬ

Після закінчення громадянської війни большевики висунули гасло — бідняка зробити заможнішим. Тоді ж большевики були проти продажу горілки і рішуче боролись з виробом самогонки. Для перевірки виконання цих директив виїхав на село Петровський. Приходить до комітету незаможних селян, а йому назустріч сам голова комітету, п'яний, ледве на ногах стоїть. Звертається до нього Петровський:

- Ну, як же в вас тут справи?
- Ік... Харашо. — Відповідає голова.
- А чи зменшується біднота?
- Так що... ік... потроху вимирає...
- А з самогоном боретесь?

Голова витріщив посоловілі очі і рішуче махнув рукою:

- Так що... ік... увесь зништожасм..

ОДЕРЖАВ ДРОВА

Приятелі зустрічаються.

- Звідки йдеш?
- З комунгоспу.
- А що в торбі?
- Заяви на дрова.
- А в другій?
- Дозволи на дрова.
- А де ж дрова?
- Аж ось в течці.

ЗАЙВА ЛІТЕРА В АБЕТЦІ

Хтось запропонував викинути з абетки літеру «М», бо немає ні масла, ні м'яса, ні муки, ні молока, ні мила...

— Але, — поправив інший: — Є зате Мікоян (міністер постачання).

НАЙБІЛЬША НА СВІТІ ДЕРЖАВА

Загадка: Яка найбільша на світі держава?

— Україна.

— Чому Україна?

— Бо кордони її за Карпатами, столиця в Москві, а населення в Сибірі.

ЧЕРГА ЗА ПОЗИКОЮ

Закордонний журналіст оглядає советське місто. Бачить велика черга коло хлібної крамниці. Питає в приставленого до нього проводаря:

— Чого це так багато людей?

— Це?.. Бачте... люди хочуть... передплатити державну позичку, бо люди так поспішають на заклик держави, що може не всім вистачить...

ЧОМУ ГРАНИЦА НА ЗАМКЄ

На політзаняттях полку питає політрук червоноармійців:

— Чому ми тримаємо ґраницу на замкє?

Один вояк просить слова: — Я скажу.

— Кажіть. — Відповідає політрук.

— Щоб люди з СССР не розбіглись.

КАЗКА ПРО АРТИСТКУ БАРСОВУ І ЗОЛОТУ РИБКУ

Прийшла оперова артистка Барсова до синього моря ловити рибу, закинула невід, витягас й піймалась їй рибка не проста, а золота. Стала рибка просити Барсову:

— Відпусти мене, Барсова, назад в море. Преси, що хочеш, — дам тобі.

— Хочу бути заслуженою артисткою РСФСР, — мовила хвилюючись Барсова.

— Гаразд, будеш, — відповіла риба і попливла в море.

Прийшла Барсова додому, а в неї вже на столі грамота: — Заслужена Артистка РСФСР. Показалось Барсовій мало і пішла вона знову до синього моря, викликує золоту рибку. Виплила рибка й питає:

— Чого хочеш, Барсова?

— Хочу бути заслуженою артисткою не РСФСР, а цілого ССРСР.

— Гаразд, будеш, — відповіла золота рибка і попливла в море.

Прийшла Барсова додому, а в неї на столі грамота: Заслужена Артистка ССРСР. Показалось Барсовій, що вона мало просила в золотої рибки, пішла вона до синього моря, стала кликати золоту рибку. Виплила рибка й питає:

— Чого хочеш, Барсова?

— Хочу бути не заслуженою, а народньою артисткою ССРСР.

—Будеш, — відповіла рибка і попливла в море.

Прийшла Барсова додому, а в неї на столі грамота! Народня Артистка ССРСР. Зраділа Барсова і захотілось їй заради такої радості одягти нові калоші. Кинулась одягати, а в неї калоші зовсім порвані. Засмутилась Барсова, та згадала про золоту рибку й повеселіла. Пішла вона до синього моря, стала кликати золоту рибку. Впливає золота рибка, питає Барсову:

— Чого хочеш, Барсова, я дам тобі все.

— Хочу пару нових калош.

— Нові калоші? — запитала, насупившись, золота рибка: — Де я тобі їх візьму?

Потемніло синє море, махнула рибка сердито хвостиком і зникла. Приходить Барсова додому, а перед нею лежить її пара старих калош. (Кінець).

ЦІК ТА ЩІК

Приїхав жид з провінції до Москви. Сідає в трамвай. Бачить з переднього входу сідає зовсім мало, без натовпу. Він і собі туди. Чус — один перед ним, проходячи в вагон, каже кондукторові — «ЦІК». (Це значить Центральний Ісполнітельний Комітет ССРСР). Кондуктор пропустив. Другий каже ВЦІК (Всерос. Центральний Інс. Ком-т). Теж пройшов. Третій каже — ВУЦІК (Всеукр. Центр. Ісполн. К-т). Теж його пропустили. Дійшла черга до жида. Він, не розуміючи що то за назви, вимовив своє ім'я:

Іцк.

ЯК ЦИГАН ПОМОЛОДІВ

Питають цигана на суді:

— Скільки віку?

— Тридцять років.

Суддя дивиться в справу:

— За паперами виходить сорок.

— Так то ж ті десять років, що я в колгоспі був.

А хібаж то можна рахувати за життя?!

ЯК РОЗТОПИЛОСЬ МАСЛО

Приніс чоловік додому приділ масла, кинувсь шукати, а масла немає. Жінка накинулася:

— Де подів масло?

Чоловік розгорас папір і раптом радісно:

— Ось

— Тут тільки папір замащений. А де масло?

— Мабуть розтопилось... під сонцем сталінівської конституції.

РОЗДІЛ III

АНЕКДОТИ ПРО ПАРТІЮ

КРИЛА Є, ЧОГО НЕ ЛЕТИТЕ?

Коли в ВКПб виникло ліве крило (троцькісти), після нього з'явилося праве крило (бухаринці), тоді один мовчазний жид підійшов до большевика й каже:

— У вас було ліве крило, тепер є й праве крило, чому б вам не полетіти до чортової мами?

МОГУТНЯ УСТАНОВА

До початку тридцятих років в ВКПб існувала Центральна Контрольна Комісія, (ЦКК) на місцях місцеві контрольні комісії (КК). Це були, власне, партійні суди, куди кожен член партії дуже боявся потрапити, бо КК могла виключити з партії, а це означало цілковитий крах кар'єри.

Коло ЦКК в Москві йдуть двос і один питає:

— Що це за установа?

— А це така установа, що з людини може зробити болото, а з болота людину.

СТВЕРДЖУЮЧА ВІДПОВІДЬ

На питання: чи є в СРСР соціалізм, — ми можемо відповісти тільки стверджуюче: Так, в СРСР соціалізму немає.

ХТО Ж ВАС ПРИНІС НА НАШУ ГОЛОВУ

Питає комсомолец бабуся:

— Як живеться, бабуся?

— Слава богу добре!

— Бога немає, бабуся.

— Оттаке!.. А чорт?

• — Чорта теж немає.

— Гм... Хто ж тоді вас приніс на нашу голову?

— Що таке лівий ухил?

НІ К СЕЛУ, НІ К ГОРОДУ

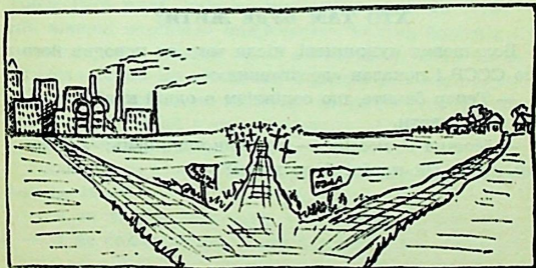
— Що таке правий ухил в партії?

— Лицем к селу.

— Лицем к городу.

— Що таке сталінська генеральна лінія партії?

— Ні к селу, ні к городу. (Російська приповідка, означає — ні до чого, нісенітниця).

ВСТУП ДО ВКП

Знайомий до свого приятеля:

— Ви здається вступили в ВКП?

Той похапцем і пильно оглядає ноги:

— Що ви? Де? Ні, ні...

ЦЕ ВПЕРШЕ...

При вступі до партії комісія допитує кандидата:

— Чи брали раніше участь в бандах?

— Ні, ні! Це я вперше...

СКІЛЬКИ БЮРОКРАТИВ В ВКП(б)

Чужинець питає громадянина ССРСР:

— Скільки, власне в ВКП(б) бюрократів?

— Та відсотків шістдесят.

— А решта?

— Решта — бюрократки.

ХТО ТАМ БУДЕ ЖИТИ?

Большевик чужинцеві, після того як поводить його по ССРСР і показав «досягнення»:

— Тепер бачите, що соціалізм в одній країні можна побудувати.

— Можна то можна, — відповів чужинець: — Тільки хто в тій країні буде жити?

РОЗДІЛ IV

АНЕКДОТИ ПРО СТАЛІНА НІ НА КОГО НЕ ПОХОЖИЙ

Питають вірменина:

— Що таке Сталін?

— Маркса знаєш?

— Чув.

— Леніна знаєш?

— Чув.

— Ні на те, ні на друге не пахожий.

Я НЕ БОЖЕВІЛЬНИЙ

В психіатричну лікарню має прибути нарком здоров'я. Щоб гідно зустріти високе начальство, дирекція лікарні вирішила видресувати хворих божевільних, щоб вони в один голос вигукували: «Хай живе Сталін.» Довго не виходило, нарешті вивчили. Приїхало начальство, заходить до хворих в палату, вітається. Усі хворі в один голос:

— Хай живе Сталін!

Тільки один хтось коло вікна сидить мовчки. Нарком до нього:

— А ти ж чого мовчиш?

— Я не божевільний, я тут сторож.

ТАК ЙІ І ТРЕБА

Після закінчення господарського року в колгоспі відбуваються урочисті збори з преміюванням стаханівців і ударників. В залі накритий червоним матеріалом стіл, оркестра в складі трьох осіб. Голова урочисто проголошує:

— Доярка Настя Петренко за зразковий удій корів преміюється телицею.

Заля влаштовує овації. Оркестра з трьох осіб грає туш. Голова продовжує:

— Конюх Іван Ганчаренко за зразковий догляд за кіньми преміюється купоном на убрання.

Знову овації в залі. Оркестра грає туш. Голова продовжує:

— Свинарка Ганна Іваненко за найкращий на цілу область приплід поросят, за зразкове особисте господарство, за високу політичну свідомість преміюється найвищою нагородою — теорами Сталіна.

В залі мертва тиша, тільки хтось ззаду злорадісно:

— Так йї і треба.

СТРАШНА ПОМИЛКА

Один чоловік врятував утопленого, привів його до свідомости, а той і каже:

— Чим я тобі віддячу? Приси що хочеш. Знаеш кого ти врятував? Я — Сталін.

— Боже мій... Це страшна помилка... Я прошу у вас одного: нікому не кажіть, що то я вас врятував.

ЗАСИПАВСЯ

Вірменська загадка: Зверху песок, знизу песок, кругом песок, а посередині Сталін?

Відповідь: Йоська засипався.

ЛЕНІНОВЕ БАРАХЛО

Коло раю на тім світі зустрічає жид засмученого Сталіна, питає:

— Чого зажурились, товаришу Сталіне?

Як же мені не журитись? Он Маркс в раю, Ленін в раю, а мене не пускають.

— Я вас виручу.

— Як?

— Лізьте в оцей мішок.

Сталін поліз. Приносить жид мішок до раю, питає:

— Чи тут Ленін?

— Тут, — відповідає на дверях янгол охоронець.

— Візьміть ось і його баракло, — сказав жид і шпурнув за райські ворота мішок зі Сталіним.

ВСЕМОГУТНИЙ СТАЛІН

Під час виступу троцькістів вдова Леніна Крупська співчувала їм. Крім того Крупська особисто не симпатизувала брутальному Сталінові. Боячись її виступу, що міг би сильно вплинути на маси, Сталін запросив до себе Крупську й сказав:

— Будеш партію слухати, — будеш вдовою Леніна. Не будеш слухати партію, — Артюхіну зроблю вдовою Леніна. (Артюхіна відома большевичка, тоді була фавориткою Сталіна).

ВИБАЧЕННЯ ТРОЦЬКОГО

Зацькованому сталінським апаратом Троцькому було запропоновано перемир'я і взагалі амністія, якщо він публічно скаже таке: «Сталін вождь світової революції. Я вибачаюсь». Троцький усміхнувся й згодився. Коли йому дали публічне слово, він сказав:

— Сталін вождь світової революції??? Я вибачаюсь!..

ЗАПЕРЕЧЕННЯ РАДЕКА

Відомий большевицький діяч і майстер багатьох советських політичних анекдотів Карл Радек був викликаний розгніваним Сталіним.

— Ти що на мене складаєш анекдоти? — Накинувся Сталін на Радека.

— Товариш Сталін, але ж анекдот про те, що ви вождь революції, справді це не мій анекдот...

ЖЕРТВЕННІСТЬ СТАЛІНА

В двадцять дев'ятому році, в п'ятидесятиріччя свого народження Сталін сказав:

— За справу робітничої кляси я готовий віддавати свою кров краплю по краплі.

Тоді жид послав йому докірливу записку:

— Товаришу Сталіне. Чому так помалу — крапля за краплею. Треба більше, більше віддавати свою кров.

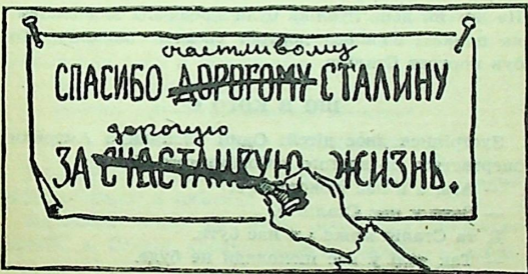
ПОДЯКА СТАЛІНОВІ

Один час по містах висіли великі плякати з написом:

«Спасибі дорогому товаришу Сталіну за щасливе життя».

Хтось позакреслював і переставив слова «дорогому» й «щасливе» і тоді плякат вийшов такий:

«Спасибі щасливому Сталіну за дороге життя».

ПРИБЕРІТЬ БУЗОТЬОРА

Сталін на зборах закінчує доповідь патетичними словами:

— Виконаємо заповіт великого Леніна.

В цей час кличуть його до телефона. Сталін підійшов слухає.

— Говорить Ленін.

— Звідки ви, Ілліч? . . .

— То пізніше . . . А поки що скажи, що ти тут за свинство порозводив без мене?

Подивився Сталін на охоронців, що стояли навколо нього і, показуючи на телефон, сказав:

— Знайдіть і приберіть цього бузотьора!

СЬОМИЙ ЗЛОЧИНЕЦЬ

У Мюнхені поліція вивісила об'яву — розшук семи злочинців-грабіжників. На об'яві портрети шости злочинців, а сьомого немає — порожнє місце. На другий день публіка була здивована видовищем: на плякаті з'явився портрет сьомого злочинця. То був портрет Сталіна.

ЩО В КОГО Є

Зустрілися двоє дітей: Один хлопчик з Америки звертається до другого з Советського Союзу:

— Ага; а в нас шоколяда є!

— Зате у нас Сталін є.

Е, та Сталін може і в нас бути.

— Так тоді у вас шоколяди не буде.

СКРОМНЕ ПОБАЖАННЯ ШКОЛЯРА

Учитель у школі питає дітей:

— Чим би кожен з вас хотів бути, якби у нього батьком був Сталін?

Один учень виявив бажання бути героєм советського союзу. Інший — маршалом. Ще інший — великим письменником. Тільки один учень мовчки сидить ззаді.

— Ну, а ти ж? — Спитав учитель.

— Сиротою, — відповів учень.

ЗАПИТАННЯ СТАЛІНА

Натхненний своїми успіхами, Сталін підійшов до портрету Леніна і мрійно запитав:

— Ілліч, Ілліч, що буде з нами?

— Мене знімуть, а тебе — повісять, — відповів Ленін.

КАНДИДАТИ В ВИСУВАНЦІ

Як тільки Сталін переміг троцькістську й праву опозицію, усі кавказці, чистильники чобіт в Москві, поскладали руки й відмовились чистити.

— Чому? — питають їх.

— Чекаємо відповідального призначення.

ЧОМУ СТАЛІН В ЧОБОТЯХ

Загадка: Чому Ленін ходив в черевиках, а Сталін завжди тільки в чоботях?

Відповідь: тому, що Ленін намагався обходити болото, а Сталін крокує завжди просто — через болото.

РОЗДІЛ V

АНЕКДОТИ ПРО НКВД

РІЖНИЦЯ МІЖ СТАЛІНОМ І ОСЛОМ

Два жиди йдуть в Москві по Луб'янській площі, побіля НКВД. Один питає:

—Мойша, яка різниця між Сталіном і ослом?

В цей час з двірей НКВД висувається постать енкаведиста, який пальцем закликає жидів до себе:

— А ну, ну, підійдіть сюди, — яка різниця?

Жид: — Я не сказав . . . Ніякої різниці немає . . .

ПЕРЕДСМЕРТНЕ БАЖАННЯ

В камері смертників комісія запитує засуджених до розстрілу, що кожен з них хотів би виконати, чи дістати перед смертю. Один побажав побачитись з дружиною, другий попросив передати листа матері. Дійшла черга до жида:

— Я хотів би поїсти малинки.

— Так зараз же зима.

— Нічого, я почекаю.

— А може ви скажете щось інше?

— Прошу після розстрілу поховати мене поруч Сталіна.

— Так він же ще живий.

— Нічого, я почекаю . . .

ТЕМНІЄ В ОЧАХ

Один енкаведист помітив, що якась невідома особа кожного ранку, зустрічаючись з ним на вулиці, скидає капелюха й каже:

— Добри вечір!

— Хто ви такий і чого кажете добри вечір, коли тепер ранок? — Запитав якимось енкаведист.

— Бачте, — мовив той — Як тільки зустрічаю вас, у мене відразу в очах темніє . . .

ВІРМЕНСЬКА ЗАГАДКА

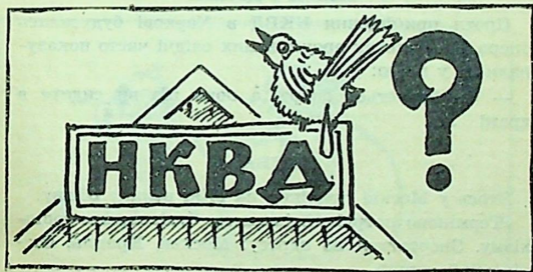
Внизу страх, а на горі пух і перо.

Вінповідь: Горобець сидить на даху НКВД.

ЗАГАДКА НАВПАКИ

Внизу пух і перо, а на горі страх.

Відповідь: Берія спить на перині.

СТАЛІНОВА ЛЮЛЬКА

Сталін загубив люльку й подзвонив в НКВД щоб знайшли. Через якийсь час люлька знайшлася і Сталін дзвонить в НКВД, що не треба шукати бо люлька с. Звідти повідомляють, що за люльку арештовано вже десять осіб.

- Випустити, — наказує Сталін.
- Не можна, — відповідають з НКВД.
- Чому? — питає Сталін.
- Усі десять признались, що вкрали вашу люльку.

ЧОМУ СТОЇТЕ ЗА СОВЕТСКУ ВЛАДУ?

Питають жида:

- Що ви, Рабінович, так стоїте за советську владу?
- А ви хотіли щоб я за неї сидів?

ОПЕРА І ДРАМА

Проти приміщення НКВД в Харкові будувалась опера. На допитах арештованих слідчі часто показували їм у вікно:

— Он будується опера, а поки що ви сидите в драмі . . .

ОБ'ЯВА

Хтось у Москві приліпив на стіні велику об'яву:
«Терміново потрібний інженер, будівельник соціалізму. Звертатися на адресу: Москва, Кремль, Сталінський тупик».

МИ ЩЕ ЙОМУ ВИННІ?

В мавзолеї Леніна два жиди оглядають мавзолей, читають на стіні плякат:

«Ленін звільнив людство від ланцюгів рабства».

Один жид, показуючи на свій живіт:

— Мойша, ви пам'ятасте мій ланцюг ? . .

В цей час міліціонер звернув увагу, що вони стоять не рухаючись і голосно наказує:

— Громадяне, віддайте останній «долг» і виходьте.

Жид обурено: — Мойша, чусте? Ми йому ще й довжні . . .

МОЖЕ З НАС ХТО ШПИГУН

Двоє советських обивателів говорять тихенько про політику. Один критикнув владу, другий з жахом:

— Не говоріть, не говоріть цього.

— Чому?

— Може з нас хтось шпигун.

ХТО НАПИСАВ «ГАЙДАМАКИ»

Учитель в школі, розгніваний на учня, що пустує, звертається до нього.

— Ти все пустуєш, скажи краще хто написав «Гайдамаки»?

— Не я, товаришу вчитель, їй Богу не я . . .

— Дурень! Геть з кляси й піди поклич батька.

На другий день приходять батько. Учитель скаржиться, що хлопець пустує, не слухається, не вчиться. Запитав його хто написав «Гайдамаки», а він репетує:

— Не я, товаришу вчитель, не я. Такого учня вигнати треба.

Перляканий батько:

— Пане вчителю, а може таки справді не він написав?

Тоді вчитель викликає матір учня і розказує їй те саме. Мати вислухала і, благаючи, до вчителя:

— Товаришу вчителю, а може таки справді не він написав «Гайдамаки», а якщо й він то він же маленький.

Обурений вчитель зустрічає священника і до нього:

— Отець Григорій, така й така історія . . . Хлопець пустує, не вчиться. Питаю хто написав «Гайдамаки», каже — «Не я». Викликаю батька, розповідаю йому, а він запевняє, що таки не син написав. Матері скаржусь, вона те саме.

— А скажіть, будь ласка, мовив отець Григорій, той учень православний чи іудей?

— Іудей, отець Григорій, іудей.

— Ну, тоді «Гайдамаки» написав напевне він.

Після занять учитель зустрів на вулиці знайомого слідчого НКВД і розповідає йому всю історію. Хлопець балується, не вчиться. Питаю хто написав «Гайдамаки», — каже «не я». Розповідаю про все батькові, той знову — не син написав. Матері, — те саме. Священникові, той каже, що раз іудей, так напевне він написав.

— Цікава історія, — мовив задумливо слідчий НКВД.

За пару тижнів вони знову зустрілись і слідчий сказав учителеві:

— Я ж казав, що цікава історія. Арештовані всі четверо — учень, батько, мати, і священник і всі признались, що вони разом написали «Гайдамаки».

НЕ МАСТЕ ГРОШЕЙ, — НЕ БУДУЙТЕ

Під час зтягання золота з населення арештованого жида допитують де він сховав золото, яке потрібне на будівництво соціалізму.

— Забув. — Відповідає той.

— Підете в камеру й пригадасте.

А в камері дали на вечерю солоних оселедців, не дають води пити, гаряче натоплено і ніде присісти, бо повно арештованих. Так водили жида на допит кілька разів, нарешті він якось серед ночі стукає з камери й вимагає вести його до слідчого.

— Що надумались? — З приємністю запитує слідчий?

— Так, хочу сказати, — відповідає жид.

— Ну, кажіть.

— Якщо у вас немає грошей, — нащо ж братись будувати соціалізм?

ВІН САМ ІЩЕ НЕ ЗНАЄ

Два жиди:

— Чи ви чули, Мойша, що Рабіновича розстріляли?

— Х-хе, он він іде по тому боці вулиці.

— Ч-ш-ш-ш . . . Він сам іще не знає.

ВХІД ЗАБОРОНЕНИЙ

Коло НКВД проходить жид, читас на дверях напис: «Вхід стороннім суворо заборонений».

Жид: — Ну, якби навіть було написано «Добро пожаловать», то я й тоді б напевне не зайшов!

